

Arrest

nr. 159 657 van 11 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen X, X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 2 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen tot afgifte van een inreisverbod van 26 november 2013, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 4 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en derde verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. DE PONTHERE, die tevens verschijnt voor de overige verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, dienen op 19 januari 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 13 maart 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), op grond van de medische toestand van één van de kinderen.

Op 1 maart 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 54 686 van 20 januari 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens om verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 18 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 13 maart 2009 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Bij arrest nr. 118 008 van 30 januari 2014 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 26 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekers de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het beroep tegen deze bevelen wordt verworpen bij hetzelfde arrest nr. 118 008 van 30 januari 2014.

Op 14 mei 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 september 2013 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 3 oktober 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest van de Raad nr. 118 033 van 30 januari 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 11 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekers opnieuw beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arrest van de Raad nr. 118 027 van 30 januari 2014 worden deze bevelen vernietigd.

Op 26 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 14 mei 2013 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.05.2013 werd ingediend door :

D., V. (RR (0) xxx)

geboren op (...)1982 te R.

en echtgenote:

G., R. (RR (0) xxx)

geboren op (...)1983 te U.

en minderjarige kinderen:

D., T.I (RR (0) xxx)

geboren op (...)2001 te U.

D., M. (RR (0) xxx)

geboren op (...)2005 te K.

D., M. (RR (0) xxx)

geboren op (...)2008 te K.

D., S. (RR (0) xxx)

geboren op (...)2009 te Z.

D., A. (RR (0) xxx)

geboren op (...)2011 te Z.

nationaliteit: Rusland

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsvrouw van betrokkenen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkenen sinds 19 januari 2009 in België verblijven, er alles aan gedaan zouden hebben teneinde zich in België te integreren en de Belgische gebruiken eigen te maken, Franse lessen volgden (zie attesten), heel erg gemotiveerd zijn om te werken en een bijdrage te leveren tot de Belgische economie, dat de heer D. V. zodra hij over de nodige papieren beschikt aan de slag kan als chauffeur in het magazijn van de firma E (zie schrijven van de heer D. Z.), dat de kinderen van betrokkenen deelnemen aan buitenschoolse activiteiten en dat betrokkenen getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkenen dienden een eerste asielaanvraag in op 19 januari 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 20 januari 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Nog voor hun asielprocedure afgesloten werd, dienden betrokkenen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in op 13 maart 2009 ten gevolge van de gezondheidstoestand van hun zoon T. Deze aanvraag 9ter werd onvankelijk bevonden op 15 oktober 2009 en betrokkenen werden in het bezit gesteld van een medisch Attest van Immatriculatie (A.I.). Op 18 februari 2013 werd de aanvraag 9ter van betrokkenen echter ongegrond bevonden en zij betekenden een bevel om het grondgebied te verlaten op 01 maart 2013. Zij verkozen echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot zij op 22 augustus 2013 een tweede asielaanvraag indienden. De tweede asielaanvraag van betrokkenen werd afgesloten op 03 oktober 2013 met een beslissing van weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de asielprocedures - namelijk 2 jaar voor de eerste en 1 maand 11 dagen voor de tweede asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester V.V. stelt dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 pas na bijna 4 jaar ongegrond verklaard werd en dat er momenteel een annulatieberoep loopt tegen de genomen beslissing. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. Betrokkenen wisten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het annulatieberoep is niet schorsend en vormt geen buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van T. D. (met name: dat het door de medische toestand van T. onmogelijk is terug te keren naar het herkomstland; dat T. medische zorgen nodig heeft namelijk een medische, kinesitherapeutische opvolging;) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

De 4 oudste kinderen van betrokkenen gaan naar school in België (zie schoolattesten, rapport), de drie dochters volgen gewoon onderwijs terwijl zoon T. bijzonder onderwijs type 4 volgt in een gespecialiseerde school (zie attesten). Het feit dat de kinderen hier naar school gaan en hun uiterste best doen op school, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Betrokkenen tonen

ook niet aan dat het gespecialiseerde onderwijs waar hun zoon behoefte aan heeft, niet toegankelijk zou zijn voor hem in Rusland.

Wat het aangehaalde artikel 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat artikel 3 geen directe werking heeft. Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van artikel 6 van het voornoemde verdrag, kan niet aanvaard worden. Betrokkenen maken immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dit artikel zou betekenen daar het leven van de kinderen niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd.

(...).”

Op 26 november 2013 worden ten opzichte van verzoekers inreisverboden (bijlage 13sexies) genomen, gesteund op de bevelen van 26 februari 2013 en op de naderhand vernietigde bevelen van 11 oktober 2013. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing:

Ten opzichte van verzoeker:

“ Interdiction d'entrée

Inreisverbod

A Monsieur:

Aan de heer:

Nom, prénom/Naam,voornaam : D., V.

date de naissance/geboortedatum : (...)1982

lieu de naissance/geboorteplaats : R.

nationalité/nationaliteit : Unie d. Socialist. Sovjetrep.

une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans est imposée,

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen ,
sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten
volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Un ordre de quitter le territoire a été notifié à l'intéressé le 01.03.2013 et le 11.10.2013.

Aan de betrokkene werd het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 01.03.2013 en op
11.10.2013.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15
décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la
base des faits suivants:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15
december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering
van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 74/11, §1, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980, le délai de l'interdiction d'entrée
est de 3 ans car :

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het
inreisverbod 3 jaar:

o 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie :

L'intéressé n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire lui notifié le 01.03.2013 et le 11.10.2013.

Suite à la notification de l'ordre de quitter le territoire, l'intéressé n'a pas encore entrepris de démarches
pour quitter volontairement le territoire de la Belgique, ainsi que les territoires de l'espace Schengen.

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem
betekend werd op 01.03.2013 en op 11.10.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied
van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.”

Ten opzichte van verzoekster:

“Interdiction d'entrée

Inreisverbod

A Madame:

Aan mevrouw:

Nom, prénom/Naam, voornaam : G., R.

date de naissance/geboortedatum : (...)

lieu de naissance/geboorteplaats : U.

nationalité/nationaliteit : Rusland (Federatie van)

et enfants mineurs:

(...)

en minderjarige kinderen:

D., T.I geboren op (...)2001 te U.

D., M. geboren op (...)2005 te K.

D., M. geboren op (...)2008 te K.

D., S. geboren op (...)2009 te Z.

D., A. geboren op (...)2011 te Z.

une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans est imposée,

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Un ordre de quitter le territoire a été notifié à l'intéressée le 01.03.2013 et le 11.10.2013.

Aan de betrokkene werd het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 01.03.2013 en op 11.10.2013.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 74/11, §1, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980, le délai de l'interdiction d'entrée est de 3 ans car :

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

o 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie :

L'intéressée n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire lui notifié le 01.03.2013 et le 11.10.2013.

Suite à la notification de l'ordre de quitter le territoire, l'intéressée n'a pas encore entrepris de démarches pour quitter volontairement le territoire de la Belgique, ainsi que les territoires de l'espace Schengen.

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 01.03.2013 en op 11.10.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten."

Op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 13 maart 2009 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Verzoekers dienen tegen deze beslissing een beroep in dat gekend is onder het rolnummer X.

Op 22 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoekers dienen een beroep in tegen deze bevelen, dat gekend is onder het rolnummer 152 913.

Op 5 juni 2014 dienen verzoekers een derde asielaanvraag in.

Op 4 juli 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Bij arrest van de Raad nr. 129 490 van 16 september 2014 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 17 november 2014 dienen verzoekers een vierde asielaanvraag in.

Op 17 december 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 19 januari 2015 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinqies*). Verzoekers dienen een beroep in tegen deze beslissingen, dat gekend is onder het rolnummer X.

Bij arrest van de Raad nr. 138 090 van 6 februari 2015 wordt het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 17 december 2014 verworpen.

Op 1 april 2015 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, op grond van de medische toestand van verzoekster.

Op 30 april 2015 geeft de arts-adviseur haar advies.

Op 6 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers stellen een beroep in tegen deze beslissing, dat gekend is onder het rolnummer X.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve wordt het volgende opgemerkt. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

2.2. In het verzoekschrift geven verzoekers geen uitleg over de samenhang tussen beide bestreden beslissingen. Ter zitting stelt de advocaat van verzoekers dat tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten een beroep werd ingediend zodat deze niet definitief zijn. Tevens wordt erop gewezen dat de drie bestreden beslissingen op hetzelfde ogenblik genomen zijn en dat de bevelen om het grondgebied te verlaten enkel genomen zijn na de negatieve beslissing op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Zonder deze bevelen zouden er ook geen inreisverboden genomen zijn.

2.3. *In casu* is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De inreisverboden zijn geen vervolgbeslissingen van de eerste bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en verwijzen daar ook niet naar. Het bestuur gaf verzoekers elk een inreisverbod, evenwel precies om die redenen die vermeld staan in de motivering van deze inreisverboden, met name omdat verzoekers niet aan de terugkeerverplichting voldaan hebben nadat hen voorheen twee bevelen om het grondgebied te verlaten werden gegeven en artikel 74/11, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt niet de inhoud van de tweede en de derde bestreden beslissing. Tevens worden ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing verschillende grieven aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost. Waar er op wordt gewezen dat de bevelen om het grondgebied te verlaten pas zijn genomen na de negatieve beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat er zonder deze bevelen geen inreisverboden zouden zijn, dient erop gewezen dat *in casu* na de negatieve beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen ten opzichte van verzoekers. Waar verzoekers dus een verbinding maken tussen de negatieve beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en daaropvolgende bevelen die aanleiding zouden geven tot inreisverboden, kunnen zij niet worden gevolgd gezien er *in casu* geen daaropvolgende bevelen zijn. *In casu* werden met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het gegeven dat de beslissingen van dezelfde datum dateren, is *in casu* onvoldoende om de samenhang tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde beslissing te aanvaarden.

Het betoog van verzoekers doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de beslissing van 26 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en de inreisverboden.

2.4. Er wordt herhaald dat, wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, in de regel alleen het beroep onvankelijk wordt verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht. Er dient te worden vastgesteld dat de inreisverboden voor verzoekers meer verstrekkende gevolgen hebben dan de onontvankelijkheid van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Ingevolge het inreisverbod wordt hen de toegang tot en tevens het verblijf op het Belgisch grondgebied en dat van de lidstaten voor een termijn van drie jaar verboden. De beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, heeft enkel betrekking op deze aanvraag en heeft geen verdere gevolgen inzake het verblijf van verzoekers. Bijgevolg wordt vastgesteld dat de inreisverboden de belangrijkste beslissingen zijn.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, wordt het beroep enkel onvankelijk verklaard ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissing, welke tevens ook de belangrijkste of voornaamste beslissingen zijn.

2.5. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd in zoverre het onvankelijk is. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie die louter de vordering tot schorsing betreft, te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren wat betreft de inreisverboden volgende grieven aan in een enig middel:

“Een inreisverbod wordt opgelegd aan de verzoekende partijen, gemotiveerd als volgt:

“betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 01.03.2013 en op 11.10.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.”

Terwijl,

De verzoekende partijen de beide hen betekende bevelen hebben bestreden met een verzoek tot schorsing en vernietiging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die tot op heden geen Arrest ter zake heeft geveld;

Dat de bevelen dus tot op heden niet uitvoerbaar zijn, zodat de voorwaarden om art. 74/11 van de Vreemdelingenwet toe te passen, niet vervuld zijn;

Dat de verzoekende partijen krachtens art. 13 E.V.R.M. recht hebben op een effectief rechtsmiddel en zolang geen uitspraak werd geveld omtrent het beroep dat de verzoekende partijen hebben aanhangig gemaakt bij de RvV, de bevelen, om het grondgebied te verlaten, niet als basis kunnen dienen om art. 74/11 toe te passen;

Dat uit de beslissing overigens niet blijkt waarom de maximumtermijn voor het inreisverbod in casu moet worden opgelegd;

Dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat art. 74/11 een omzetting vormt van art. 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 15 december 2008 over de gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven;

Dat in de parlementaire voorbereiding m.b.t. art. 74/11 omtrent het inreisverbod het volgende werd benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23);

Dat er in casu niet wordt gemotiveerd waarom aan een gezin dat meer dan 4 jaar in België legaal heeft verbleven, een maximumtermijn voor het inreisverbod moet worden opgelegd;

Dat in casu uit niets blijkt dat er een individueel onderzoek heeft plaats gevonden, zodat het art. 74/11 niet correct werd toegepast (R.v.V 27/2/2013, nr. 98.002)”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij betreffende het inreisverbod het volgende:

“Tenslotte merkt verweerder op dat het louter gegeven dat de verzoekende partij beroep heeft aangetekend tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten d.d. 01.03.2013 en 11.10.2013 niet betekent dat aan deze beslissingen niet kan worden gerefereerd in het inreisverbod.

Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft, behoudens de uitzonderingen die bij wet zijn voorzien, immers geen schorsende werking.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek wijst de verwerende partij er op dat blijkens de stukken van het administratief dossier een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrekken enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijfjaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. ”

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering dd. 01.03.2013 en 11.10.2013, niet werd uitgevoerd en aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan werd.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Er staat in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd waarom de maximumtermijn in casu werd opgelegd :

"In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat :

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. "

Verzoekende partij gaat ook niet in op deze concrete motieven, die zij geheel onbesproken laat.

Zie ook:

"Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan\ hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11 § 1 tweede lid. 2° van de vreemdelingenwet. " (R.v.V. nr.105.706 van 19 november 2012)

En:

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel. " (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

De verzoekende partij, die zich beperkt tot een theoretisch betoog en niet aanduidt met welke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen.

Zie ook:

"De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet ont aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Verzoekers voeren onder meer aan dat niet wordt gemotiveerd waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

De bestreden beslissingen luiden op dit punt als volgt:

"In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem/haar werd betekend op 01.03.2013 en op 11.10.2013

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten".

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, dat zij na het betekenen van dit bevel nog geen stappen ondernomen hebben om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)."

Hieruit blijkt dat een inreisverbod een motivering moet bevatten inzake de reden waarom het genomen werd (er werd geen enkele termijn toegestaan voor het vrijwillig vertrek of een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd) en dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu werd aan verzoekers een inreisverbod opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: verzoekers gaven geen gevolg aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en hebben geen stappen ondernomen om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Verzoekers betwisten niet dat zij eerdere bevelen niet hebben opgevolgd maar betogen dat niet werd gemotiveerd inzake de duur van het inreisverbod en dat zij beroep hebben ingediend tegen deze vorige bevelen.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Het motief dat verzoekers geen gevolg gaven aan eerdere bevelen en dat zo vroegere beslissingen tot verwijdering niet werden uitgevoerd, betreft een motief inzake de reden waarom een inreisverbod genomen werd en lijkt niet beschouwd te kunnen worden als motief inzake de verantwoording van een duur van drie jaar voor het inreisverbod. Alleszins wordt dit als dusdanig niet vermeld in de bestreden beslissingen. Ook de vermelding van het feit dat verzoekers geen stappen hebben ondernomen om vrijwillig het grondgebied te verlaten, lijkt eerder te maken te hebben met de omstandigheid dat een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en lijkt niet beschouwd te kunnen worden als een motief inzake de verantwoording van een duur van drie jaar voor het inreisverbod, dit wordt alleszins niet als dusdanig vermeld in de bestreden beslissingen.

Nu de Raad alleen maar kan vaststellen dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod de maximumtermijn van drie jaar is, is het middel, gestoeld op de schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet gegrond.

3.3.2. Volledigheidshalve wordt er ook op gewezen dat het beroep tegen de eerste bevelen om het grondgebied te verlaten die worden vermeld in de inreisverboden, met name deze van 26 februari 2013, werd verworpen bij arrest nr. 118 008 van 30 januari 2014. De tweede bevelen om het grondgebied te verlaten vermeld in de inreisverboden, daterend van 11 oktober 2013, werden vernietigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 januari 2014 nr. 118 027.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. [...]

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...]"

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nog in de veronderstelling dat de inreisverboden van 26 november 2013 gekoppeld zouden zijn aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 11 oktober 2013, dient erop te worden gewezen dat, nu de bevelen van 11 oktober 2013 werden vernietigd, de inreisverboden niet langer staande blijven zodat deze evenzeer moeten worden vernietigd, ongeacht of ze destijds al dan niet rechtsgeldig opgelegd werden. De bevelen van 26 februari 2013 gaven aan verzoekers wel een termijn voor vrijwillig vertrek, zodat deze bevelen alleszins niet volstaan voor het opleggen van een inreisverbod.

Om deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over het verweer ontwikkeld op het middel in de nota met opmerkingen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 tot afgifte van een inreisverbod, worden vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 tot afgifte van een inreisverbod.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET